... vaše obec

Zpravodaj
OBEC STŘÍTEŽ

STŘÍTEŽ 34, 674 01 TŘEBÍČ
tel. 568 844 337
e-mail: info@stritez.eu
www.stritez.eu
www.stritez-trebic.galerie.cz
www.striteztrebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

2/2017

Úvod:

Vážení spoluobčané,

vstoupili jsme do druhé části prázdnin a máme pro Vás velmi pozitivní zprávu.

V nedávné minulosti byla spojovací silnice na Kožichovice několikrát využívána pro oficiální i neoficiální objízdné trasy. Po ukončení těchto uzavírek nebyla v podstatě nikdy poskytnuta žádná adekvátní náhrada za ulehčení dopravy na komunikacích při jejích uzavírkách, a to ani Krajskou správou a údržbou silnic Vysočiny a ani Městem Třebíč.

Po dlouhé době hledání řešení opravy této místní komunikace na Kožichovice, se nám nakonec podařilo dohodnout generální opravu této komunikace s firmou EUROVIA CS, a. s. a Krajem Vysočina. Tato oprava bude probíhat 7. a 8. srpna 2017 a v těchto dnech bude komunikace uzavřená. Tuto informaci Vám sdělujeme sice na poslední chvíli, ale nechtěli jsme tuto záležitost publikovat dříve, než jsme to měli definitivně potvrzeno.

Recipročně jsme za tuto opravu výše uvedeným partnerům umožnili společně s ZD Kožichovice využití této komunikace pro objízdnou trasu při uzavírce komunikace na Dukovany. Tato uzavírka bude v termínu od 15.8.2017 do 30.9.2017 a vjezd na místní komunikaci bude povolen pouze vozidlům do 3,5 t. Policie při jednáních o této uzavírce přislíbila vyšší kontrolu dodržování tohoto omezení na této komunikaci, v případě porušování zákazu vjezdu nákladními vozidly je tedy můžete na toto porušení upozornit. Jsme přesvědčeni, že dočasný zvýšený provoz v tomto termínu v obci bude stát za kompletně opravenou komunikací, která se vlastně komunikací dnes již ani nazývat nedá.

Dále plánujeme do konce roku vybudovat sportoviště pro dospělé u dolního dětského hřiště, na které jsme získali dotaci 400.000 Kč od MMR. Na tomto sportoviště si budeme moci zvýšit kondici mimo jiné např. při hlídání dětí na hřišti apod.

Dbejte tedy vyšší pozornosti v období zvýšeného provozu a děkujeme za trpělivost do konce září.

Dětem pak přeji pohodový zbytek prázdnin.

Procházka Zbyněk, starosta obce

Základní data:

Aktuální **počet obyvatel:** **527**
Aktuální **čísla popisná:** **185**

První písemné zmínky o obcích na okrese Třebíč: (Střítež r. 1104)

155.	Slavíkovice	1350
156.	Smrk	1556
157.	Stařeč	1259
158.	Stropešín	1125
159.	Střítež	1104
160.	Střížov	1104
161.	Studenec	1104
162.	Sudice	1101
163.	Svatoslav	1290
164.	Šebkovice	1349
165.	Štěměchy	1279
166.	Štěpánovice	1349
167.	Štěpkov	1351
168.	Trnava	1101
169.	Třebelovice	1365
170.	Třebenice	1406
171.	Třebíč	1101
172.	Třesov	1464
173.	Vacenovice	1353
174.	Valdíkov	1104
175.	Valeč	1294
176.	Vícenice u Náměště	1376
177.	Vícenice	1278
178.	Vladislav	1104
179.	Vlčatín	1296
180.	Vranín	1351
181.	Výčapy	1104
182.	Zahrádka	1353
183.	Zárubice	1349
184.	Zašovice	1224
185.	Zvěrkovice	14. stol
186.	Želetava	1303

Společenská rubrika:

Narozeni (IV. - VII. 2017):
Antonín Tretera (19. 4.), č. 66,
Jakub Mikláš (17. 5.), č. 180,
Martin Smrž (28. 5.), č. 49,
František Caha (17. 7.), č. 68,
Ondřej Šilhan (20. 7.), č. 110

Odstěhovaní (IV. - VI. 2017):
Vidlák Krulová Lucie, č. 129
Přistěhovaní (IV. - VI. 2017):
Elsa Pflegerová, č. 178
Významná životní jubilea: *září:*
Ludmila Novotná (70), č. 40

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, rodinné pohody a štěstí

FOTOGRAFIE OBCE STŘÍTEŽ:

Vážení občané, na tomto místě otiskneme i vaše fotografie (historické i novější) zaměřené na Střítež, stačí je donést na obecní úřad (paní Vejtasová).

Marta Benešová: Kížové dny u robotního kříže - směr Klučov

Josef Procházka: Dálkový průzkum země. Pohled na obec Střítež od Borovička. Další foto na titulní straně Zpravodaje (r. 1986)

Vzpomínka 75. výročí vyvraždění obce Lidice:

Dva českoslovenští parašutisté, Jan Kubiš a Josef Gabčík, spáchali atentát na zastupujícího říšského protektora SS – Obergruppenführera Reinharda Heydricha, jenž na následky zranění 4. 6. 1942 zemřel. Jako bezprostřední odveta za atentát následovalo vyhlazení obce Lidice nedaleko Prahy.

Heydrich byl současně šéfem Hlavního úřadu říšské bezpečnosti (Reichssicherheitshauptamt – RSHA). S jeho jménem byly spojovány vražedné akce Einsatzgruppen a rovněž „ konečné řešení židovské otázky“ (20. 1. 1942). Jeho moc byla již prakticky nekontrolovatelná. Atentát na Heydricha byl naplánován československou exilovou vládou v Londýně a za pomoci Britů také proveden. Po dvou neúspěšných pokusech seskočili Gabčík a Kubiš se svými druhy 29. 12. 1941 na území protektorátu. Z počátku je provázela řada neúspěchů – místo u Plzně dopadli u Nehvizd v blízkosti Prahy, Gabčík se při přistání zranil, seskok byl dokonce zpozorován. Samotný atentát, jenž byl dlouho a pečlivě připravován, nakonec málem v posledním okamžiku ztroskotal. Gabčíkův Sten Gun selhal, Kubišovi se však ještě podařilo hodit bombu, která Heydricha těžce zranila. Oběma atentátníkům se podařilo z místa činu uprchnout.

O jejich akci byl okamžitě informován Hitler, jenž vydal následující rozkaz: „Kdo pachatelům poskytne jakoukoli pomoc nebo bude znát místo jejich pobytu a neoznámí je policii, bude zastřelen s celou rodinou.“ Vůdce požadoval zastřelení 10 000 rukojmích. Státní tajemník říšského protektora Karl Hermann Frank se však obával všeobecného povstání. Po dlouhých diskuzích se rozhodlo o likvidaci Lidic – malé vesnice poblíž Prahy.

Rozkaz, vykonaný 10. 6. 1942, zněl: 1. Všichni dospělí muži budou zastřeleni. 2. Všechny ženy budou odvezeny do koncentračního tábora. 3. Děti shromáždit a v případě možností jejich poněmčení je předat německým rodinám do říše. Zbytek bude převychován jiným způsobem. 4. Obec vypálit a srovnat se zemí.

Na místě bylo zavražděno 192 mužů, 196 žen bylo deportováno do koncentračního tábora, 96 dětí odvezeno k „rasovému zkoumání“. Většina dětí byla zavražděna, ostatní dány na „převýchovu“.

Vzpomínka na bitvu u Zborova roku 1917 v Třebíči:

Letos tomu bude 100 let, co se 2. července roku 1917 udála památná bitva našich československých legionářů u Zborova na Ukrajině. Byl to právě Zborov, který upoutal pozornost dvojím způsobem. Vedle zásadního kladného hodnocení co do významu pro další zakládání legionářských pluků a hlavně k získání oprávněnosti Masarykova protihabsburského odboje před dohodovými státy.

Bitva u Zborova přesvědčila ruské vedení o kvalitách českých a slovenských vojáků. Dříve než vlastní stát jsme měli armádu, a že tato armáda byla složena bez výjimky z mužů, kteří mohli v klidu vyčkat konce války v zajateckých táborech. Přesto zcela dobrovolně vzali zbraně a riskovali životy v Rusku. V čs. úderné střelecké brigádě u Zborova bojovalo 3500 mužů v rámci ruské letní ofenzivy. Později vznikaly čs. Legie ve Francii a na konec i v Itálii.

T. G. Masaryk označil zborovskou bitvu jako vojenskou akci, ve které nás tato postavila na úroveň bojujícím národům, zasloužila se o vznik československé zahraniční armády a podstatně napomohla i vzniku samostatného Československa.

V jubilejním roce 20. výročí od uvedené bitvy (roku 1917) se konala řada vzpomínkových oslav. Bylo tomu tak i v městě Třebíči, kde oslavy probíhaly už od pátku 18. do neděle 20. června 1937. Pořadatelem byla Okresní jednota Československé obce legionářské v Třebíči. Protektorem oslav se stal generální inspektor čs. branné moci armádní generál Jan Syrový (1888 – 1970), třebíčský rodák, označovaný jako živá legenda od Zborova. Oslavy byly dostatečně prezentovány v místním tisku a byl vydán též památník třebíčských oslav. Celostátně se prodával jubilejní odznak z kremnické mincovny za 1Kč, podobný reliéfu na pamětní desce na radnici. Česká pošta vydala k tomuto výročí jubilejní známku 1917 – 1937. Součástí oslav byl i sjezd legionářů z širokého okolí.

V pátek 18. června koncertovala v odpoledních hodinách na Karlově náměstí vojenská hudba 31. pěšího pluku Arco z Jihlavy. Večer se o 20. hodině odbývala v Biu Moravia (Stadion) slavnostní umělecká akademie.

V sobotu 19. června v podvečer v 18.30 hodin na Karlově náměstí byl koncert sokolské dechové hudby za řízení dirigenta Františka Vaignera a promítán zde byl potom dokumentární film o zborovské bitvě s názvem Legionářská pouť na Zborov v roce 1937. V Národním domě se konal slavnostní večírek, na kterém předal starosta města Josef Vaněk protektoru slavnosti a třebíčskému rodákovi Janu Syrovému diplom čestného občanství.

V neděli 20. června v 8.30 hodin se sešli třebíčští legionáři s jejich bývalým nejvyšším velitelem generálem Janem Syrovým k přátelské besedě ve spolkové místnosti ČŠOL v hostinci u Janovsků na Horce – Masarykově náměstí (objekt odstraněn). V 10

hodin prošel městem, bohatě vyzdobeným, slavností průvod s 3500 účastníky, v čele s generálem Syrovým, senátorem Karlem Marušákem, Dr. Viktorem Svobodou z Prahy, členem bývalé odbočky Národní rady v Rusku, a účastníky zborovské bitvy z řad legionářů, sokolstva a různých korporací, na Karlovo náměstí. Všechny politické strany šly se svými spolkovými prapory. Strana národního sjednocení, strana živnostenská, strana agrární ani Selská jízda se nezúčastnily. Před městskou radnicí na Karlově náměstí vykonal generál Jan Syrový přehlídku legionářů, italské domobrany, národní gardy a krojových formací, po státní hymně byla vztyčena státní vlajka. Po zahajovacím projevu předsedy místní jednoty ČSOL Antonína Sedláka pronesl procítěnou řeč generál Syrový ke „zborovákům" a ke všem shromážděným občanům, jichž se sešlo na 6000, a řečníkovi byly po té uspořádány nadšené ovace. O významu Zborova promluvil Dr. Viktor Svoboda. Na to zazpíval smíšený sbor PS Janáček a Hlahol Foersterovu Českou píseň. Po odhalení pamětní desky s reliéfem ruského legionáře při zteči a veršem ruského legionáře Rudolfa Medka: „Nezapomínejte vroucích a hrdinných srdcí, jež bila a chladla pro vás i pro vaše děti u Zborova". Na budově městské radnice generálem Syrovým promluvil místopředseda legionářské župy František Maurer. Dále promluvil starosta města Josef Vaněk, který převzal pamětní jubilejní bronzovou desku od legionářského výtvarníka akademického sochaře kapitána Karla Babky do ochrany obce. Dalšími řečníky byli senátor Karel Marušák, okresní hejtman Josef Navrátil a zástupci politických stran a korporací. Za komunisty promluvil městský radní Antonín Kalina a uvedl, že členství v Malé dohodě a smlouva ČSR se Sovětským svazem o vzájemné pomoci jsou zárukou při napadení hitlerovským Německem. Po projevech následovalo slavnostní defilé a chorál Kdož jsú boží bojovníci.

V nedělním odpoledni vyšel ve 14 hodin průvod z Nových Dvorů a potom se konal na Polance hojně navštívený koncert vojenské hudby pěšího pluku 31. Arco z Jihlavy, pořádaný odbočkou Svazu čs. důstojnictva v Třebíči, a lidová veselice od 15 do 19 hodin.

Nikdo z početných účastníků zborovských oslav nejen z Třebíče, ale i ze širokého okolí, kterých se sešlo velké množství, nemohl tušit, že za dva roky po německé okupaci a vytvoření protektorátu Čechy a Morava bude pamětní zborovská deska – již jako nežádoucí pro okupanty – odstraněna.

V pátek 2. července, ve výroční den bitvy u Zborova, byla o 20. hodině pietní vzpomínka na padlé legionáře u pomníku národního osvobození (sochy Svobody) na Masarykově náměstí.

Krátce po osvobození v roce 1945 objevil zborovskou desku tak jako i Masarykův reliéf z vyhlídky na Hrádku při hledání kostelních zvonů a plastik z Třebíče ukradených okupanty tehdejší stavitel z Podklášteří Josef Máca v Kovohuti ve Velvarech. Tam bylo v té době soustředěno a připraveno na roztavení velké množství plastik a symbolů připomínajících ČSR, k čemuž ve velké míře do konce války již ale nedošlo. Ředitel znárodněné kovohutě obě plastiky ochotně vydal za poloviční váhu náhradního materiálu v barevných kovech. Byly by bývaly vráceny i bez požadované náhrady, ale bylo by tehdy nutno o to žádat na ministerstvu průmyslu, což by převzetí plastik časově prodloužilo. Obě plastiky nechal převézt do Třebíče, jakož i jejich nutné opravy zajistil na svůj náklad zmíněný stavitel Máca.

V neděli dopoledne dne 28. září roku 1947, v den svátku sv. Václava, byla znovu odhalena Čs. obcí legionářskou zborovská pamětní deska na původním místě městské radnice.

Slavnost, které předcházel průvod krojovaných složek, hlavně legionářů v jejich tradičních uniformách, se konala pod záštitou místního národního výboru. Úvodní řeč pronesl třebíčský legionář a činovník Čs. obce legionářské František Mauer. Hlavní projev měl PhDr. Vincent Sameš, který odevzdal v závěru svého projevu desku do opatrování MNV. Za MNV promluvil jeho předseda Antonín Brabec. Slavnost byla ukončena státní hymnou.

Soudobý regionální tisk uvedl ke zmíněné slavnosti kratičkou poznámku: „Pietní akt však nevzali na vědomí třebíčští promenádní lvové, kteří klidně nerušeně promenovali pár kroků od místa slavnosti, stříhajíce očima po děvčatech, zatímco u radnice se mluvilo o největší oběti pro vlast." Toto svědčí o tom, že nezájem a neúcta některých mladých lidí k dějinným událostem minulosti není závažným problémem jen v dnešní době.

Před opravou fasády budovy městské radnice na Karlově náměstí v roce 1992 došlo pro Čs. obec legionářskou v Třebíči k významnému objevu. Třebíčský občan Ing. Bohumil Vítek si vzpomněl na slova svého dědečka legionáře zemřelého před dvaceti lety: „Pamatuji si, že pod touto bronzovou pamětní deskou nebo někde v její blízkosti je schránka s pergamenem a jmenným seznamem bojovníků z Třebíčska, kteří se zúčastnili bitvy u Zborova - a můžete ho i trošku střežit." K tomu Ing. Vítek podal vysvětlení, že dostal strach, aby se tento cenný dokument neztratil, a rozhodl se, že je nutno něco udělat, než se začne nahazovat nová omítka v prostoru jubilejní bronzové desky z roku 1937. Po několika dotazech u příbuzných legionářů od Zborova, v soudobém tisku ani na městské radnici a ve Státním okresním archivu v Třebíči nic o tom nevěděli, kde by mohla být schránka uložena. Na pamětní desce nebyla patrna žádná stopa po schránce s pergamenem. Ing. Vítek z vlastní iniciativy zkusil ve středu 8. ledna roku 1992 poklepat na několika místech do omítky radnice - a skutečně v dutině zdi na místě pamětní desky našel bronzové pouzdro a na něm vyrytý text tohoto znění: „Pergamen se jmény účastníků bitvy u Zborova z okresu Třebíčského a Náměšťského. Vloženo 18. dubna roku 1937 ČOL Třebíč." Toto potvrdilo obsah nalezeného pouzdra.

Přivolaný starosta města MVDr. Pavel Heřman a další svědci poté sepsali zápis o objevu, vyjmutí z dutiny ve zdi a rozhodnuto bylo uložit pouzdro v trezoru městského úřadu. O tom, zda bude zaletované pouzdro případně otevřeno, nebo jak bude s ním naloženo, že rozhodnou pracovníci okresního státního archivu. K očekávanému otevření za přítomnosti zástupkyně starosty města Třebíče Ing. Marie Černé, Ing. Bohumila Vítka a dalších pozvaných hostů došlo ve středu dne 20. května. Obsahovalo na pergamenu tento zápis: „Při oslavách 20. výročí bitvy u Zborova, konaných ve dnech 18 – 20. června 1937 v Třebíči pod protektorátem bra generála Jana Syrového, zasazena byla péčí Jedn. Českoslov. Obce legionářské v Třebíči tato deska na paměť všech bří legionářů našeho okresu, kteří se této slavné bitvy zúčastnili." Dále potom několik listů pergamenu s natištěnými jmény legionářů. Mimo jiné se v nich uvádí, že z Třebíče byl u Zborova 25 legionářů, z nich v legiích zemřelo 5, doma 1 z Třebíčska 14 legionářů a z Náměšťska 15 legionářů. Na výzvu se přihlásili potomci 15 uvedených bojovníků. Pouzdro bylo doplněno zápisem o otevření dne 20. května a mělo být uloženo na původní místo ve zdi ve čtvrtek 2. července na 75. výročí zborovské bitvy. Došlo k tomu ale až ve středu 15. července při znovuodhalení desky po opravě fasády radnice.

V hostincích se často mezi účastníky první světové války zpívala od Karla Hašlera tklivá písnička – Hoši od Zborova, smutně v zemi spíte, vy se nikdy domů zpátky nevrátíte a více nezříte svou zem. Přenesením ostatků neznámého bojovníka od Zborova byl roku 1922 upraven ve Staroměstské radnici v Praze hrob Neznámého vojína a výročí bitvy bylo potom slaveno i jako Den Čs. armády. Okupanti za druhé světové války hrob zničili a po roce 1945 na žádost Československé republiky údajně Sověti odmítli předat ostatky dalšího našeho bojovníka od Zborova. Byly proto do Prahy převezeny za vojenských poct ostatky neznámého bojovníka od Dukly a umístěny zde v Národním památníku na Vrchu Vítkově. Od té doby byl 6. říjen slaven jako Den Čs. armády. Rozkazem prezidenta republiky Václava Havla ze 7. února roku 2002 byl určen jako Den ozbrojených sil České republiky 30. červen – ve výročí, kdy 30. června roku 1918 francouzský prezident Poincaré předal v Darney čs. 21. střeleckému pluku ve Francii prapor, vyšitý pařížskými ženami, a pluk byl pojmenován pařížský. Po pravdě den 28. září 1914 je považován za zrození naší armády, když v říjnu již byla česká družina v boji ruské fronty.

Již v období mezi světovými válkami se konával tzv. Zborovský závod branné zdatnosti tříčlenných hlídek mladých mužů. Po roce 1945 tento tradiční závod byl opět obnoven a hlídka Svazu brannosti Třebíč se umístila roku 1948 v Praze na prvním místě, tak jako i v roce následujícím. Potom se závod nazýval Du-

kelský závod branné zdatnosti, za organizace Svazarmu, a třebíčští závodníci si v něm až do roku 1968 vedli také úspěšně.

U příležitosti 90. výročí bitvy u Zborova roku 1917 se konalo ve středu dne 27. června 2007 v 17 hodin slavnostní shromáždění nepočetných občanů města před třebíčskou radnicí na Karlově náměstí. Po zahájení slavnosti tiskovým mluvčím radnice Ivanem Přibíkem promluvil o významu pamětní jubilejní zborovské desky, jejím slavnostním odhalení v roce 1937 a dalším jejím osudu starosta města Ing. Ivo Uher. O průběhu a účasti našich legionářů v bitvě hovořil za Čs. obec legionářskou Ing. Vlastislav Valda. Závěrem slavnosti byly k památné jubilejní desce položeny věnce. Slavnost provázela dechová hudba Horanka. Státní hymnou byla slavnost ukončena

Na místě před radnicí se konávají vzpomínková shromáždění občanů k 28. říjnu, vzniku ČSR a Dni osvobození roku 1945, při nichž jsou ke zborovské desce pokládány věnce.

Vzpomínka sto let od smrti P. kvardiána Rubringera:

Ve středu 27. června 1917 odpoledne došla z četnické stanice v Maria Cell do Třebíče úřední telegrafická zpráva, že na dráze v Maria Cell zemřel P. Jan Rubringer, kvardián třebíčského kapucínského kláštera. Později došel expresní dopis, v němž sestra představená nemocnice mariacellské vypisuje okolnosti smrti zesnulého. Dle něho vracel se P. Rubringer dráhou z Gusswerku u Maria Cell ve Štýrsku, kde pobyl 14 dní na zotavené, domů do Třebíče. Před vjezdem do stanice Maria Cell byl najednou zachvácen nevolností a hned potom sklesl bezvládně na lavici. Když se vlak zastavil, byl přivolán lékař, který konstatoval, že nastala smrt srdeční mrtvicí. Mrtvola byla dopravena do nemocnice mariacellské, kde byla v kapli čestně vystavena. Odtud byla převezena do Třebíče, kde zvěčnělý působil původně jako kaplan po dva roky a od roku 1899, tedy 18 let, jako kvardián a zároveň správce fary jejkovské

P. Rubringerem zmizela rázovitá a významná osobnost. Zesnulý patřil mezi přední členy kapucínské provincie česko - moravské a byl již v několika posledních obdobích vážným kandidátem na vůdčí hodnost v ní, totiž na provincialát. Byl kapucínem duší i tělem. Stál v posledních dvou desítiletích v čele československého terciářského hnutí františkánského jež udržoval a oživoval po vzoru terciářských vůdců větších národů měsíčníkem „Serafinské Květy“, jejž založil a až do své smrti redigoval, pak sjezdy terciářů na Hostýně a Velehradě, jakož i sjezdy krajinskými, mimo to zakládáním nových obcí terciářských a vydáním nové řeholní knížky pro terciáře

Jako kvardián a farář třebíčský zajistil si trvalou památku důkladnou opravou kláštera i kostela jejkovského jehož loď zvětšil a jejž dal umělecky vymalovat. V této útulné svatyni hlaholil po 20 let jeho krásný, ohebný a melodický hlas, jenž znovu lákal k účasti na pobožnostech jim řízených, zvláště na pobožnostech májových, které v Třebíči zavedl. „Škoda toho jeho hlasu, aspoň ten kdyby zde byl mohl nechati,“ říkali lidé po zprávě o smrti pátera kvardiána.

Zesnulý kons. rada Rubringer byl muž bystrého ducha a všestranně vzdělaný. Měl velkou a cennou knihovnu z jejichž pokladů pilně čerpal. Ať začala řeč o jakémkoli předmětu, o všem věděl, o všem se dovedl rozhovořit. A jak všestranně byl vzdělán, tak všestranně byl také činný. Neomezoval se jen na činnost v mezích svého řeholního a kněžského úřadu. Byl činný politicky jako místní předák strany katolické národní, byl po několik let redaktorem a zároveň i pokladníkem krajinského týdeníku „Stráže“, byl členem všech katolických třebíčských spolků, jež radou i hmotně podporoval, prováděl v praktickém životě hospodářský program strany katolické, založil pro venkovské obce své farnosti záložnu Raiffeisenovu, jíž jako pokladník až do své smrti řídil, měl lví podíl na založení dobře prospívající katolické zádruhy třebíčské.

Při národních a patriotických slavnostech býval oblíbeným řečníkem. Po tři období byl členem místní školní rady a zároveň jejím místopředsedou a vystupoval jako ryzí vlastenec rázně proti germanizování českých dítek ve školách německých.

Zvlášť neúnavnou činnost rozvinul rada Rubringer v obecním zastupitelstvu. Po celou válku všechen svůj volný čas věnoval pracím na obci.

Jako člověk vynikal přímostí a charakterností. Byl dle slov Písma pravý Izraelita, ve kterém není lsti. Zásadou jeho bylo: „Co na srdci, to na jazyku“. Dovedl předstoupit i před vysokého církevního hodnostáře, před kterým se všechno strachem třáslo a neohroženě mu vytknout, že jednal nesprávně, a zahřmět mu do duše: „Nesluší se tobě tak jednati!“

Svou přímostí způsobil si mnoho nepřátel. Jeho zasmušilý pohled, jeho nevybíraná, mnohdy až příkrá a u kněze drsná slova někdy snad zarážela a nebo přímo odpuzovala, ale byla to tvrdá a drsná skořápka, v níž se skrývalo dobré a poctivé jádro.

P. Rubringer zemřel ve věku 55 let. Netušil ubíraje se na 14 denní zotavenou, že se z ní již nevrátí živý do Třebíče. Bylo na něm v poslední době jakousi malátnost a přepracovanost, ale odcházel v naději, že samota a horský vzduch jej osvěží a posilní k nové práci. Prozřetelnost však usoudila jinak. Prodloužila jeho kratičký odpočinek pozemský ve věčný. Ať odpočívá v pokoji!

Pramen: Stráž ROČ XIX. Č. 29

Zpracovala Marie Dvořáková, kronikářka

Z jednání zastupitelstva obce Střítež:

Na zastupitelstvu obce Střítež č. **02/2017** ze dne 12. června 2017 - zastupitelstvo obce projednalo a schválilo následující záležitosti:

Obecné.

Zastupitelstvo obce schválilo:

* závěrečný účet Obce Střítež dle přílohy,
* účetní závěrku MŠ Střítež a Obce Střítež dle přílohy.
* hospodářský výsledek MŠ Střítež s tím, že přebytek bude převeden do rezervního fondu.

Nutný úkon dle předpisů o účetnictví je i schválení účetní závěrky a závěrečného účtu. Na tomto zastupitelstvu jsme tak schvalovali jak závěrku obce, tak i MŠ.

* výsledky VŘ na projekt Sportoviště pro rodiny a pověřuje starostu obce podpisem smlouvy o dílo s vybraným zhotovitelem.

Na sportoviště jsme získali z MMR dotaci 400.000 Kč, které budou použity na sportoviště pro dospělé ve spodním parku.

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

* rozpočtové opatření č. 1, 2, 3

Upřesňovali jsme jednotlivé položky rozpočtu dle skutečnosti.

* závěrečný účet Mikroregionu Třebíčsko.
* přijetí daru a s tím související darovací smlouvy na dar pozemku p.č. St. 54 a budovy na tomto pozemku.

Touto darovací smlouvou jsme dostali pozemek a budovu bývalé márnice od církve do našeho majetku.

Střítež - mistrovství republiky - letecké modely. Foto 3. 6. 2017

Antonín Zvěřina: K šedesátinám Zdeny Pavlíka

Život nám všem utíká
Dostihl i Pavlíka
Fakt a není to žádný zkrat
Že už je Ti šedesát

Co je ale velmi milé
Že jsi pořád v plné síle
Ty máš zkrátka zálibu
Býti pořád v pohybu

Ten Tvůj život vážně běží
Jak pobíháš po Stříteži
Slunce si za horou hoví
Ty už běžíš k Robertovi

Pak navštívíš tetičku
Vypiješ slivovičku
Včera sháněls Matěje
Pořád se něco děje

Kdyžs pracoval v Elitexu
Tos byl ještě plný sexu
A pak nové kámoše
Poznával jsi u Bosche

Co ti máme popřát dneska
Zazní jenom slova hezká
Když tě bolí makovice
Pomůže Ti slivovice

Když už nemáš žádný um
Pomůže Ti přeci rum
Když s prací hraješ na schovku
Otevři si becherovku

Smutek přišel na líčko
Otevři si pivíčko
Stáří hele milý Zdeno
Nemá na Tě políčeno

Takže žádné kolapsy
Ty ho strčíš do kapsy

Antonín Zvěřina ...Vzpomínání na divadlo:

K divadlu jsem inklinoval od mala, ale v dětství jsem měl příležitostí pomálu. V mateřské škole se sice připravovaly úspěšné besídky, ty uměl zorganizovat i učitel Přibík, ale jinak se ve Stříteži divadlo, alespoň za mých mladých let, a vlastně doposud, nehrálo. U pana Příbka je to vlastně škoda, byl to velice činorodý člověk, ale k divadlu asi neměl ten správný vztah. Víc ho lákala myslivost, a s tím nikdo nic nenadělá.

Jako svazáci jsme několikrát uvažovali sehrát nějaký divadelní kus, ale vždy zůstalo u pokusů. Pravda, párkrát jsme se snažili scénkami pobavit publikum u příležitosti mezinárodního dne žen v hospodě U zeleného stromu, ale s nevalným úspěchem. Hospoda hlučela, protože to lidé, zejména ženy, které tam pravidelně nechodily, si chtěly popovídat, a pravidelné návštěvníky rozpaloval zkonzumovaný alkohol.

I na Střední zemědělské škole, kam jsem nastoupil, abych měl alespoň nějaké vzdělání, jsme párkrát plánovali sehrát nějaký dramatický kousek. Ani tady jsme neměli k tomu výdrž a především vedení, které by nás na něco takového připravilo.

Už se zdálo, že můj divadelní talent upadne vniveč když jsem takhle v roce 1980 v červnu, kdy mě potkala hodně smutná zpráva a zažil jsem velice nepěkné chvíle jako každý, komu odešel blízký člověk, u mě to byl táta, kolem tehdy Jednotného klubu pracujících a tam uviděl skromný inzerát, že amatérský soubor hledá nové členy. Hlavou mi okamžitě blesklo, teď nebo nikdy.

A tak jsem se dostal k opravdickému divadlu, byť amatérskému, ale opravdickému.

Ještě do prázdnin jsem si stihl střihnout roli draka Kabrahára, na název pohádky si vůbec nevzpomínám. Na naučení textu jsem měl pár hodin a jako potom i později v budoucnosti jsem měl k učení textu tak nějak přirozený odpor. Pohádku jsem odehrál v sále sokolovny v Moravských Budějovicích, moji noví kolegové mě navigovali a já plácal nesmysly, i když nápověda mi říkala věty tak, jak by měly být.

Pokud si dobře pamatuji tak zrovna panovalo období třešní, ti malí diváci, pro které bylo představení určené, měli snad každý v ruce pytlík s tímto ovocem, a nemohli si vynajít lepší zábavu, než že se nás snažili peckami zasáhnout kamsi do těla. A tak text pohádky občas proťalo tlumené jau.

Nastaly divadelní prázdniny a my se sešli až na počátku nového školního roku. Režisér, dramaturg, scénárista a holka pro všechno Jarda Dejl se rozhodl, že budeme zkoušet pohádku Bubáci a hastrmani. Ano, na námět Josefa Lady. Vymyslel scénu a začal nás formovat do divadelního tvaru.

Musím uznat, že jsem v té době neměl s divadlem žádnou zkušenost a působil jsem poněkud prkenně. Premiéra pohádky se měla odehrát v příštím roce na jaře a v únoru se Mladá scéna měla zúčastnit prestižní přehlídky v Ostravě. Moje maličkost měla jet také, abych se sžil s kolektivem. Draka Kabrahára měl hrát Jiří Švejda, který ji měl, na rozdíl ode mě perfektně zvládnutou. Pokud se nemýlím Jiří hraje nyní v Praze jako profesionál, ale už dlouho jsem s ním nebyl v kontaktu.

Moje sžití s kolektivem bylo velice spontánní, zvlášť když jsem zjistil, že jde o partu velice veselých lidí, kteří si neodpírají nějaký ten alkohol. Do takové party jsem velice dobře zapadl, jen bych chtěl podotknout, že se sice pilo, ale taky zkoušelo a někteří jedinci velice zodpovědně. Při této pohádce jsem si uvědomil, že člověk nemusí papouškovat, co má v textu, a přizpůsobit se svému jazyku.

Měl jsem tam třeba repliku, kterou říkám hastrmanovi: „A co to máte za zavazadlo?“ Zkuste to říct rychle. Většinou mně z toho vyšlo: „A co to máte zazazavazadlo?“ Tak jsem začal říkat:“ Co to máte za vak?“ Někdy na jaře byla premiéra, s pohádkou jsme se zúčastnili například přehlídky Znojemský strom pohádek ve Znojmě a procestovali kus republiky, namátkou jmenuji Kyjov, Havlíčkův brod, Jihlavu a mnoho dalších měst.

Malér se mi stal ve Žďáře nad Sázavou. Měl jsem v pohádce několik minut prodlevu a tak jsem labužnicky v šatně upíjel lahvové pivo. Naštěstí v šatně byl amplión, který přenášel dění z jeviště a najednou jsem uslyšel: „Mulisák, kde je Muslisák?“ Což byla má postava. Řítil jsem se po schodech snad stovkou, stejnou rychlostí jsem se vřítil na jeviště a všichni kolegové se na mě podívali a otočili se k publiku zády a škubali rameny, jak se smáli. Měli jsme nosy z nějaké hmoty a já v té rychlosti jsem si ho nechal na hlavě, takže jsem vypadal jak jednorožec.

Ale Jarda byl tolerantní, i když se nám občas stávalo, že po představení v šatně suše konstatoval: „Tak, přátelé, za toto představení vám neděkuji.“ Další pohádku, kterou jsme hráli, byla taková společné tvorba Zuzančiny pohádky. Jednalo se o dvě samostatné pohádky Zatoulené písmenko M a Kočka Drdla. To už jsem si byl daleko jistější v kramflecích a získával jsem určitou jistotu a taky improvizační jistotu. I když jsem později zaznamenal prosíky zvláště dívčích kolegyň: „Prosím tě, říkej aspoň přibližně to, co je v textu.“

Druhá pohádka byla stejně úspěšná jako ta prvá a Jarda Dejl si usmyslil, že už jsme natolik zkušený soubor a můžeme se pustit do inscenace pro dospělé. Vybral hru, jo teď jsem si vzpomněl, tak první pohádka se jmenovala Byl jednou jeden drak, vybral hru Komedii o Libuši podle divadla Y.

Jarda ji náležitě upravil a někteří jedinci, neskromně uvedu sebe, dotvořili, protože si do každého představení přivedli nějakou blbinku. Hádejte, koho jsem, mimo jiné, hrál já? No přece Přemysla oráče. Udělal jsem z něj naprostého idiota, ať se na mě Alois Jirásek nezlobí. Opět jsme cestovali po luzích moravských i českých, například Česká Lípa a mnoho dalších měst.

Další pohádku napsal Jarda a byla už šitá všem na míru a jmenovala se Cirkus pana Zvěřiny. Hrál jsem principála a tady jsem se opravdu vyřádil, jednou mí kolegové kontrolovali psaný text s mluveným a zjistili, že ani jednu větu neříkám tak, jak je v textu. Pohádka do děje zatahovala dětské publikum, byla tam záporná osoba jménem Jóža a jednou se nám stalo, že děti chtěly vylézt na pódium a vyřídit si to s ní ručně, Což jsme samozřejmě nedovolili, už rozkacení diváci si vyhrnovali rukávy a divoce kouleli očima.

Proč vám to všechno vyprávím? Protže jsem byl rád, když jsem si tak trochu mohl zahrát divadlo na šedesátinách Zdeny Pavlíka. Představoval jsem prezidenta Miloše Zemana, ale taky těhotnou šíleně smutnou princeznu, kterou zbouchnul král Míroslav. A třeba se ve Stříteži ještě k tomu divadlu dopracujeme.

Generál Syrový byl legionářem i vězněm

Dnes je to nenápadný bílý domek v **třebíčské Klimentově ulici**. Jeho současní obyvatelé už nemají nic společného s generálem **Janem Syrovým**, někdejším premiérem a ministrem obrany. Ten se tam narodil v roce 1888. Ve 30. letech minulého století měl v Třebíči svou ulici. Ten název však vydržel pouze krátce. Za první světové války byl v předvečer bitvy u Zborova těžce raněn a přišel o pravé oko. Po návratu z léčení se v říjnu 1917 stal velitelem střeleckého praporu a v březnu 1918, při odjezdu československých vojenských jednotek z Ukrajiny, byl jmenován zástupcem velitele 1. střeleckého pluku Mistra Jana Husi. V září 1938 se stal symbolem odporu proti politické kapitulaci, byl jmenován předsedou vlády. V kritickém okamžiku se ale podřídil a bez ohledu na k boji připravené ozbrojené síly souhlasil s přijetím mnichovského diktátu. Po okupaci českých zemí získal pro odboj velkou sumu peněz z fondů Sociálního ústavu legionářského. Po osvobození byl zatčen a odsouzen k 20 letům vězení. Na svobodu se dostal v roce 1960. Zemřel osamocen a jako jeden z mála legionářů nebyl rehabilitován.

Hoši od Zborova

Hudba a text: Karel Hašler

Když se soumrak sklání
nad Zborovskou plání
sluneční když zhasne svit,
křížů bílé řady
ze tmy svítí všady,
které střeží mrtvých klid.
Tiché půlnoci když přijde čas
a zem líbá bledé luny jas.
Českým hochům k spánku
na perutích vánku,
zpívá smutný hlas.

Hoši od Zborova klidně v zemi spíte,
vy se nikdy více domů nevrátíte.
Vy se nevrátíte nikdy více zpátky,
více nezříte svou zem.

Mužně jste se bili
mužně vydobili
svojí vlasti svobodu
Máte věčně žíti
příkladem vždy býti
všemu svému národu.
Jeden každý z vašich četných řad
dobře mužně pro vlast umírat.
Vaší krve rudé
národ vždycky bude vděčně vzpomínat.

Hoši od Zborova klidně v zemi spíte,
vy se nikdy více domů nevrátíte.
Vy se nevrátíte nikdy více zpátky,
víckrát nezříte svou zem.

Jan Syrový

Předseda vlády, ministr národní obrany, generál.

Jan Syrový se narodil 24. 1. 1888 v Třebíči. Vystudoval stavební průmyslovku. Na začátku I. svět. války se ve Varšavě přihlásil do ruské armády. Nastoupil jako vojín a dosáhl povýšení na důstojníka. Zúčastnil se *bitvy u Zborova*, ve které přišel o oko. Získal hodnost generála a v r. 1920 se vrátil domů jako národní hrdina. Stal se zemským vojenským velitelem, v r. 1925 náčelníkem armádního štábu a v r. 1933 generálním inspektorem československé branné moci a *ministrem národní obrany*.

22. 09. - 30. 11. 1938 byl přes svůj odpor, jmenován *Edvardem Benešem, předsedou vlády*. V této době bylo obsazeno české pohraničí (Mnichov). Jako *ministr národní obrany* se podílel na obsazení zbytku Čech německou armádou, *v březnu 1939 - vydal příkaz, aby nepříteli nebyl kladen odpor.* Během okupace se nijak neangažoval. 14. 5. 1945 byl zatčen a odsouzen na 20 let za vlastizradu. Osudným se mu stal rozkaz z března 1939 (nařídil Hácha) a *podání ruky Adolfu Hitlerovi* při vstupu na Pražský Hrad.

Z vězení byl propuštěn v r. 1960 při amnestii. Odsouzení nesl těžce a považoval je za nespravedlivé, protože ve všech případech plnil rozkazy nadřízených. Zemřel 17. 10. 1970 v Praze.

Život v obci - co se událo:

www.stritez-trebic.galerie.cz
www.striteztrebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

1. - 22. Pouťový víkend v obci a pálení čarodějnic- tradiční stavění máje, hod palicí, hod válečkem, vyhrávka v obci a pálení čarodějnic (30.4.-1.5.), **Další fotografie - CO SE UDÁLO - na zadní straně Zpravodaje**.

Letní turnaj ve stolním tenisu č. 19 (1. 7. 2017):

Soutěž rybářů ze Stříteže - Bohušice (26. - 28. 5. 2017):

Život v obci - co se událo II.:

23.

24.

25.

ZOO BRATISLAVA

26.

27.

28.

29.

30.

23., 24. Setkání důchodců ze Stříteže - foto z r. 2016 (12.5.), **25.** Zájezd obce do ZOO Bratislava (20.5.), **26. - 30.** Koloběh Dalešice s účastí občanů ze Stříteže - Jiří Všetečka a Slavomil Klepáček (20.5.)

© ing. Ivan Procházka, 2017 (design, foto, slogan, texty)